

Comparative Studies of Teacher Education (International Research)

Comparative study of teaching methods, teaching skills, and professional development in teacher training systems during specialized courses

Azam motamedi *¹

¹ Corresponding author, Department of Educational Sciences, Tehran, Iran. E-mail: azammotamedi91@yahoo.com

ABSTRACT

Received: 2025/05/10
Reviewed: 2025/07/12
Accepted: 2025/09/15
PP: 1-15

Keywords:

Teacher Training
Teaching Methods
Teaching Skills
Professional Development
Specialized Course

Background and Objectives :This study aims to examine and compare the teaching methods, instructional competencies, and professional development practices of teacher education students enrolled in specialized programs across four countries: Finland, Japan, Germany, and Iran. **Methods** :Drawing on credible sources, the research identifies both the challenges faced and the strategies adopted in each context concerning pedagogy, skill development, and professional growth. **Findings** :The findings reveal significant differences among the countries studied. In Finland, teacher education programs are grounded in participatory and collaborative models, with strong emphasis on sustained professional development. Japan prioritizes the refinement of instructional skills, ensuring that teacher candidates are well prepared for classroom practice. Germany places greater focus on long-term professional growth and teacher empowerment as a means to strengthen educational quality. In Iran, teacher preparation is shaped by a strong emphasis on practical experiences, skill-building, and ongoing training, which collectively support teachers in fulfilling their professional responsibilities effectively. **Discussion and Conclusion** :Based on these insights, the study proposes several recommendations to enhance Iran's teacher education system. These include strengthening professional development opportunities, further advancing teaching skills, integrating educational technologies, fostering analytical thinking among students, adopting innovative pedagogical approaches, and improving collaboration between teachers and related institutions. Together, these measures can contribute to raising the overall quality of education in Iran.

ISSN (Online):

DOI: doi:10.48310/mtt.2025.16811.1054.

Motamedi, A.. (2025). Comparison of educational methods, teaching skills and professional development of students of teacher education systems in specialized courses: A comparative study. *Comparative Studies in Teacher Education (International Journal of Research)*, 1(4), doi:10.48310/mtt.2025.16811.1054.

© the authors Publisher:
Farhangian University

مقایسه روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان نظام‌های تربیت معلم در

دوره‌های تخصصی: یک مطالعه تطبیقی

۱. اعظم معتمدی

نویسنده مسئول، مدرس گروه علوم تربیتی، تهران، ایران. رایانامه:
azammotamedi91@yahoo.com

چکیده

مقاله پژوهشی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۲/۲۰

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۴/۲۱

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۶/۲۳

شماره صفحات: ۱-۱۵

واژه‌های کلیدی:

تربیت معلم
روش‌های آموزشی
مهارت‌های تدریس، توسعه
حرفه‌ای
دوره تخصصی

پیشینه و اهداف: هدف از این پژوهش مقایسه روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان نظام‌های تربیت معلم در دوره‌های تخصصی در چهار کشور، یعنی فلاند، ژاپن، آلمان و ایران است. **روش:** در این پژوهش، چالش‌ها و راهکارهای موجود در هر کدام از کشورها در زمینه‌های روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه‌های حرفه‌ای دانشجویان با استفاده از منابع معتبر شناسایی شده است. **یافته‌ها:** نتایج پژوهش نشان داد که در هر کدام از کشورها، روش‌های آموزشی و مهارت‌های تدریس متفاوتی وجود دارند. در کشور فلاند، برنامه‌های تربیت معلم بر اساس رویکرد مشارکتی و تعاونی طراحی شده‌اند و این کشور در زمینه توسعه‌های حرفه‌ای بسیار پیشرفته عمل می‌کند. در کشور ژاپن، توجه بیشتری به ارتقای مهارت‌های تدریس دانشجویان شده است. در کشور آلمان، توجه بیشتری به توسعه حرفه‌ای معلمان و توانمندسازی آن‌ها برای ارائه آموزش با کیفیت وجود دارد. در ایران، با تأکید بر تجربه‌های عملی، توسعه مهارت‌های تدریس و آموزش‌های مداوم، به معلمان کمک می‌کند تا به بهترین نحو ممکن وظایف خود را انجام دهند. **بحث:** با توجه به نتایج پژوهش، برای نظام تربیت معلم در ایران، راهکارهایی ارائه شده است. این راهکارها شامل توجه به توسعه حرفه‌ای معلمان، ارتقای مهارت‌های تدریس، استفاده از فناوری‌های آموزشی، توسعه مهارت‌های تحلیل داده دانشجویان، توسعه رویکردهای نوین در آموزش و هماهنگی بیشتر بین معلمان و سایر سازمان‌های مرتبط می‌باشد. با اجرای این راهکارها می‌توان بهبود کیفیت آموزش و پرورش در ایران را تسهیل کرد.

استناد به این مقاله: معتمدی، اعظم. (۱۴۰۴). مقایسه روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان نظام‌های تربیت معلم در دوره‌های تخصصی: یک مطالعه تطبیقی. *مطالعات تطبیقی تربیت معلم (کاوش نامه بین المللی)*، ۱(۴): ۱۰۵۴. doi10.48310/mtt.2025.16811.1054

© نویسندگان

ناشر: دانشگاه فرهنگیان

مقدمه

نظام تربیت معلم یکی از ارکان بنیادین ارتقای کیفیت آموزش و پرورش در هر جامعه محسوب می‌شود. بهبود این نظام نه تنها تضمین‌کننده مهارت‌ها و توانایی‌های تخصصی معلمان در رشته‌های مختلف است بلکه به شکل مستقیم بر کیفیت یادگیری دانش‌آموزان نیز اثرگذار است (دارلینگ هاموند، ۲۰۱۷). ارتقای فرآیندهای تربیت معلم می‌تواند سطح دانش، مهارت‌ها و شایستگی‌های نسل آینده را افزایش داده و به توسعه پایدار آموزشی و اجتماعی کمک کند. افزون بر این، اصلاح و بهبود نظام تربیت معلم قادر است تغییراتی بنیادین در فرهنگ آموزشی و پرورشی ایجاد نماید. با تعریف روشن‌تر نقش و مسئولیت‌های معلمان، کارآمدی مدارس افزایش یافته و فرصت‌های آموزشی برابر فراهم می‌شود. گزارش سازمان همکاری و توسعه اقتصادی نشان می‌دهد که سرمایه‌گذاری در توسعه حرفه‌ای معلمان، یکی از کلیدی‌های اصلی موفقیت نظام‌های آموزشی در کشورهای توسعه‌یافته است (سازمان همکاری و توسعه اقتصادی، ۲۰۲۰).

نظام‌های تربیت معلم در کشورهای مختلف شامل اجزای متنوعی همچون محتوای آموزشی، روش‌های تدریس، شیوه‌های ارزشیابی، مهارت‌های فنی، توسعه حرفه‌ای و هزینه‌های آموزشی هستند (پوپلار، ۲۰۱۹). در میان این مؤلفه‌ها، سه محور «روش‌های آموزشی»، «مهارت‌های تدریس» و «توسعه حرفه‌ای» بیشترین اهمیت را دارند. روش‌هایی مانند تدریس مشارکتی، یادگیری مبتنی بر بازی و مشاهده، ابزارهایی کارآمد برای ارتقای فرایند یادگیری محسوب می‌شوند و مهارت‌هایی همچون برنامه‌ریزی درسی، مدیریت کلاس و تشویق دانش‌آموزان، شاکله شایستگی‌های حرفه‌ای معلمان را تشکیل می‌دهد. توسعه حرفه‌ای مستمر نیز تضمین‌کننده به‌روز ماندن معلمان در مواجهه با تحولات علمی و فناورانه است (ناتال، ۲۰۱۴).

با این حال، نظام‌های تربیت معلم در هر کشور تحت تأثیر زمینه‌های فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی شکل می‌گیرند. برخی کشورها برای رشته‌های تخصصی مانند ریاضیات، علوم یا زبان، نظام‌های جداگانه طراحی کرده‌اند، در حالی که برخی دیگر تمرکز را بر مقاطع تحصیلی مختلف از پیش‌دبستانی تا دانشگاه گذاشته‌اند. این تفاوت‌ها می‌تواند پیامدهای متفاوتی بر کیفیت آموزش داشته باشد (سرسرای، ۱۳۹۹)؛ از این رو، مطالعات تطبیقی ابزاری ارزشمند برای شناسایی نقاط قوت و ضعف و طراحی راهکارهای متناسب با شرایط بومی کشورها به شمار می‌آید. مطالعات بین‌المللی نشان می‌دهند که کیفیت تربیت معلم نقش تعیین‌کننده‌ای در موفقیت نظام‌های آموزشی دارد.

در فنلاند، نظام تربیت معلم با تلفیق آموزش نظری و عملی توانسته است مهارت‌های حرفه‌ای معلمان را ارتقا دهد و الگوی موفق در سطح جهانی ارائه کند (سارینن و سوکانین، ۲۰۱۸). در ژاپن نیز، تمرکز بر توسعه مهارت‌های اجتماعی و روان‌شناختی در کنار توانایی‌های علمی معلمان، کیفیت بالای این نظام را تضمین کرده است (شیمیزو، ۲۰۱۹).

تجارب کشورهای اروپای شمالی مانند سوئد، هلند و دانمارک نشان می‌دهد که تلفیق فناوری آموزشی، ارزش‌های فرهنگی و اخلاقی در برنامه‌های تربیت معلم، موجب پایداری و نوآوری آموزشی شده است (کمیسیون اروپا، ۲۰۱۸)؛ در مقابل، یونسکو (۲۰۱۷، ۲۰۱۸) در گزارش‌های خود به چالش‌های کشورهای در حال توسعه مانند کمبود منابع

1. Darling-Hammond

2. Organization for Economic Co-operation and Development (OECD)

3. Poplar

4. Natal

5. Sarinen & Sukiainen

6. Shimizu

7. European Commission

8. UNESCO

مالی، ضعف زیرساخت‌ها و نبود برنامه‌های توسعه حرفه‌ای معلمان اشاره کرده و راهکارهایی همچون همکاری‌های بین‌المللی، بهبود شرایط کاری و سرمایه‌گذاری در آموزش مستمر معلمان را توصیه کرده است. بر این اساس، مرور ادبیات نشان می‌دهد که سه محور اصلی - روش‌های آموزشی نوین، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای - بیشترین تأثیر را بر کیفیت آموزش و پرورش دارند. بررسی تطبیقی این مؤلفه‌ها در کشورهای گوناگون می‌تواند راهنمایی ارزشمند برای سیاست‌گذاران آموزشی در جهت بهبود و نوآوری در نظام تربیت معلم باشد. پژوهش حاضر نیز در همین راستا، به مطالعه تطبیقی نظام‌های تربیت معلم در کشورهای فنلاند، ژاپن، آلمان و ایران می‌پردازد تا ضمن شناسایی نقاط قوت و چالش‌ها، چشم‌اندازی برای ارتقای کیفیت تربیت معلم در ایران ارائه دهد.

روش

پژوهش حاضر یک مطالعه کیفی و تطبیقی است که با هدف بررسی نظام‌های تربیت معلم در دوره‌های تخصصی در چهار کشور آلمان، فنلاند، ژاپن و ایران انجام شده است. این مطالعه بر سه مؤلفه اصلی تمرکز دارد: روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجو معلمان.

روش پژوهش، مروری و توصیفی - تحلیلی بوده و از رویکرد چهار مرحله‌ای بری و توماس (۱۹۹۵) برای تحلیل تطبیقی استفاده شده است. مراحل این رویکرد به شرح زیر است:

۱- مرحله توصیف: هر یک از مؤلفه‌های تحقیق در چهار کشور به تفصیل توصیف شدند تا تصویر روشنی از وضعیت موجود ارائه گردد.

۲- مرحله تفسیر: داده‌های جمع‌آوری شده در مرحله قبل مورد بررسی و تحلیل دقیق قرار گرفت تا معانی و ویژگی‌های کلیدی هر نظام استخراج شود.

۳- مرحله همجواری: اطلاعات مربوط به هر کشور در کنار هم قرار گرفت و شباهت‌ها و تفاوت‌ها در قالب جدول‌ها و ماتریس‌ها طبقه‌بندی شد.

۴- مرحله مقایسه و قضاوت تطبیقی: در این مرحله، شباهت‌ها و تفاوت‌ها تحلیل شدند و نقاط قوت و ضعف هر نظام مشخص گردید، و همچنین راهکارهای عملی و قابل انتقال به نظام تربیت معلم ایران استخراج شد.

برای نمونه‌گیری، از میان تمامی کشورهای جهان، فنلاند، ژاپن و آلمان به دلیل پیشرو بودن نظام تربیت معلم انتخاب شده‌اند و با ایران مقایسه شدند.

روش و ابزار جمع‌آوری داده‌ها شامل بررسی اسناد و اطلاعات موجود در پایگاه‌های رسمی دولت‌ها، کتاب‌ها و نشریات مرتبط با موضوع تحقیق بود. اعتبار داده‌ها از دو منظر بررسی شد. برای اعتبار داخلی، صحت و دقت اسناد بررسی شد و ترجیحاً منابع منتشرشده در سال‌های ۲۰۱۶ تا ۲۰۲۳ وارد مطالعه شدند (برای منابع داخلی، منابع جدیدتر مد نظر قرار گرفت). برای اعتبار خارجی اهمیت و ارزش اسناد برای تحلیل تطبیقی ارزیابی شد.

با استفاده از این روش‌شناسی، پژوهش نه تنها به شناسایی شباهت‌ها و تفاوت‌ها پرداخته بلکه توانسته است قضاوت تطبیقی و پیشنهاد راهکارهای بهبود برای نظام تربیت معلم ایران را ارائه دهد.

¹ . Bray & Thomas

یافته‌ها

نظام‌های تربیت معلم در زمینه‌های مختلف تخصصی دروس در مؤلفه‌های (روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان) در کشورهای فنلاند، ژاپن، آلمان، ایران چگونه است؟

فنلاند

نظام تربیت معلم در فنلاند شامل مدت زمان طولانی‌تری برای تربیت معلم (تا پنج سال) و برنامه‌های آموزشی مبتنی بر تجربیات واقعی در کلاس‌های درسی است (کاپاری، ۲۰۱۹).

جدول ۱: مؤلفه‌های روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان در فنلاند

مؤلفه‌ها	مضامین
روش‌های آموزشی	۱. روش‌های آموزشی مبتنی بر تجربیات واقعی: در دوره‌های تربیت معلم در فنلاند، دانشجویان باید در مدارس و کلاس‌های درسی واقعی حضور داشته باشند و تجربه عملی واقعی را تجربه کنند. ۲. تمرین‌های گروهی: در دوره‌های تربیت معلم در فنلاند، دانشجویان باید در گروه‌های کوچکی با همکاران خود به تمرینات و فعالیت‌های گروهی بپردازند. ۳. ترکیبی از دوره‌های نظری و کارآموزی: دوره‌های تربیت معلم در فنلاند شامل ترکیبی از دوره‌های نظری و کارآموزی در مدارس است. این روش باعث می‌شود که دانشجویان با تجربه عملی واقعی در کلاس‌های درسی آشنا شوند و برای تدریس در محیط‌های واقعی آماده شوند. ۴. روش‌های آموزشی مبتنی بر تکنولوژی: در دوره‌های تربیت معلم در فنلاند، روش‌های آموزشی مبتنی بر تکنولوژی نیز استفاده می‌شود. این روش باعث می‌شود که دانشجویان با تکنولوژی‌های نوین آشنا شوند و برای استفاده از آن‌ها در تدریس آماده شوند. ۵. توسعه حرفه‌ای: دوره‌های تربیت معلم در فنلاند شامل برنامه‌های توسعه حرفه‌ای نیز هستند که به دانشجویان کمک می‌کنند تا مهارت‌های تدریس خود را بهبود بخشند و به روز رسانی کنند (مینن و کروکفورس، ۲۰۱۷).
مهارت‌های تدریس	۱. توانایی برقراری ارتباط: دانشجویان باید توانایی برقراری ارتباط با دانش‌آموزان، اولیا و همکاران خود را داشته باشند. ۲. توانایی مدیریت کلاس: دانشجویان باید توانایی مدیریت کلاس را داشته باشند و بتوانند کلاس را به خوبی کنترل کنند. ۳. توانایی برنامه‌ریزی درسی: دانشجویان باید توانایی برنامه‌ریزی درسی را داشته باشند و بتوانند برنامه درسی مناسبی برای دانش‌آموزان خود تدوین کنند. ۴. توانایی تدریس موضوعات تخصصی: دانشجویان باید توانایی تدریس موضوعات تخصصی را داشته باشند، از جمله ریاضیات، علوم، زبان‌های خارجی، هنر و غیره. ۵. توانایی ارزیابی دانش‌آموزان: دانشجویان باید توانایی ارزیابی دانش‌آموزان خود را داشته باشند و بتوانند برای هر دانش‌آموز برنامه آموزشی شخصی‌سازی شده تدوین کنند.

¹ . Kupari

² . Manninen & Krokfors

۶. توانایی استفاده از تکنولوژی: دانشجویان باید توانایی استفاده از تکنولوژی را داشته باشند و بتوانند از آن در تدریس خود استفاده کنند. ۷. توانایی تدریس به دانش‌آموزان با نیازهای ویژه: دانشجویان باید توانایی تدریس به دانش‌آموزان با نیازهای ویژه را داشته باشند و بتوانند برنامه آموزشی شخصی‌سازی شده برای این دانش‌آموزان تدوین کنند (کانسنان و تیری، ۲۰۱۸).	
۱. آموزش مداوم: دانشجویان باید پس از فارغ التحصیلی به طور مداوم آموزش مداوم دریافت کنند تا بتوانند مهارت‌های تدریس خود را به روز کنند و با تکنولوژی‌ها و روش‌های جدید آشنا شوند. ۲. کارگاه‌های آموزشی: دانشجویان باید در کارگاه‌های آموزشی شرکت کرده و مهارت‌های جدیدی را یاد بگیرند. ۳. جلسات گروهی: دانشجویان باید در جلسات گروهی شرکت کرده و با همکاران خود تجربیات و مطالب جدید را به اشتراک بگذارند. ۴. پژوهش و تحقیق: دانشجویان باید برای توسعه حرفه‌ای خود در زمینه تخصصی خود پژوهش و تحقیق کنند و با کسب دانش و تجربه جدید، مهارت‌های خود را بهبود بخشند. ۵. رهبری و مشاوره: دانشجویان باید برای توسعه حرفه‌ای خود، از رهبری و مشاوره استفاده کنند تا بتوانند مهارت‌های خود را بهبود بخشند و به عنوان یک معلم موفق عمل کنند (ساهلبرگ، ۲۰۱۸). ارزیابی دوره تربیت معلم برای دانشجویان نظام تربیت معلم در فنلاند، به طور کلی شامل دو بخش اصلی است: بخش نظری و بخش عملی. بخش نظری شامل درس‌های تئوری و مفاهیم پایه در حوزه تخصصی مورد نظر دانشجویان است. این دروس معمولاً با استفاده از محاضرات، جلسات گروهی، تمرینات و آزمون‌ها ارائه می‌شوند. دانشجویان باید در این بخش، به دانش و فهم درست از مفاهیم تخصصی خود دست یابند و برای اینکه از درک و یادگیری خود مطمئن شوند، باید به طور مداوم درس بخوانند و تمرینات و آزمون‌های مرتبط با دروس را حل کنند. بخش عملی شامل تجربه عملیاتی در زمینه تخصصی مورد نظر دانشجویان است. این بخش معمولاً شامل تمرینات عملی، کارگاه‌های آموزشی و تدریس در دبیرستان‌ها و مدارس است. در این بخش، دانشجویان باید بتوانند مهارت‌های عملیاتی خود را در حوزه تخصصی مورد نظر به کار گیرند و توانایی تدریس در دبیرستان‌ها و مدارس را به دست آورند (کانسنان و تیری، ۲۰۱۶).	توسعه حرفه‌ای

ژاپن

دوره تربیت معلم در زمینه‌های تخصصی در ژاپن، معمولاً برای مدت ۴ سال است. در این دوره، دانشجویان به درس‌های تئوری و عملی در حوزه تخصصی مورد نظر خود از جمله ریاضیات، فیزیک، زبان‌یابی، علوم انسانی و دیگر حوزه‌های تخصصی مرتبط با تدریس در دوره ابتدایی و متوسطه می‌پردازند. در پایان دوره، دانشجویان باید با موفقیت یک آزمون ملی را گذرانده و مدرک تربیت معلم را کسب کنند تا بتوانند به عنوان معلم در دبیرستان‌ها و مدارس فعالیت کنند. همچنین، برخی دانشگاه‌ها در ژاپن نیز برنامه‌های کارشناسی ارشد در زمینه تربیت معلمی را ارائه می‌دهند که معمولاً برای مدت دو سال است و دانشجویان را برای تدریس در سطوح بالاتر آماده می‌سازد (کابایاشی، ۲۰۱۷).

1. Kansanen & Tirri

2. Sahlberg

جدول ۲: مؤلفه‌های روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان در ژاپن

مؤلفه‌ها	مضامین
روش‌های آموزشی	در دوره تربیت معلم دانشجویان نظام تربیت معلم ژاپن، روش آموزشی به شکلی است که تمرکز آن بر توسعه مهارت‌های عملی و کاربردی دانشجویان در زمینه تدریس است. این دوره تربیت معلم شامل مراحل زیر می‌باشد: ۱. آموزش نظری: در این مرحله، دانشجویان با مفاهیم، تئوری‌ها و روش‌های تدریس آشنا می‌شوند. این آموزش‌ها شامل فلسفه تربیت معلمی، روش‌های تدریس، روش‌های ارزیابی و مدیریت کلاس می‌باشد. ۲. آموزش عملی: در این مرحله دانشجویان به صورت عملی تجربه‌های تدریسی را در مدارس و کلاس‌های آموزشی واقعی کسب می‌کنند و ضمن این که در کنار معلمان حرفه‌ای کار می‌کنند؛ روش‌های تدریسی را به صورت عملی یاد می‌گیرند. ۳. مرحله پروژه: در این مرحله، دانشجویان با استفاده از تجربیاتی که در مدارس و کلاس‌های آموزشی کسب کرده‌اند، پروژه‌های تحقیقاتی و عملیاتی را طراحی و اجرا می‌کنند. این پروژه‌ها برای توسعه مهارت‌های تدریس، ارتقای کیفیت آموزش و ارزیابی عملکرد دانش‌آموزان طراحی می‌شوند. ۴. مشاوره و ارزیابی: در این مرحله، دانشجویان با استفاده از بازخوردهای مشاوران و اساتید، عملکرد خود را ارزیابی کرده و مهارت‌های خود را بهبود می‌بخشند (تاکاهاشی^۱، ۲۰۱۸).
مهارت‌های تدریس	۱. مهارت‌های تدریس دروس علوم: دانشجویان در این دوره با مهارت‌های تدریس دروس علوم آشنا می‌شوند. این شامل تدریس مفاهیم پایه، روش‌های تجربی و پروژه محور، استفاده از تکنولوژی در آموزش و غیره می‌باشد. ۲. مهارت‌های تدریس دروس ریاضی: در این دوره، دانشجویان با مهارت‌های تدریس دروس ریاضی آشنا می‌شوند. این شامل تدریس مفاهیم پایه، روش‌های تجربی و پروژه محور، استفاده از تکنولوژی در آموزش و غیره می‌باشد. ۳. مهارت‌های تدریس دروس زبان انگلیسی: در این دوره، دانشجویان با مهارت‌های تدریس زبان انگلیسی آشنا می‌شوند. این شامل تدریس مهارت‌های شنیداری، گفتاری، خوانداری و نوشتاری، استفاده از روش‌های فعالیت محور و بازی‌های آموزشی می‌باشد. ۴. مهارت‌های تدریس دروس فنی و حرفه‌ای: در این دوره، دانشجویان با مهارت‌های تدریس دروس فنی و حرفه‌ای آشنا می‌شوند. این شامل تدریس مفاهیم پایه، روش‌های تجربی و پروژه محور، استفاده از تکنولوژی در آموزش و غیره می‌باشد. ۵. مهارت‌های تدریس دروس هنر و موسیقی: در این دوره، دانشجویان با مهارت‌های تدریس دروس هنر و موسیقی آشنا می‌شوند. این شامل تدریس مفاهیم پایه، روش‌های تجربی و پروژه محور، استفاده از تکنولوژی در آموزش و غیره می‌باشد (تاتسودا^۲، ۲۰۱۹).

1 . Takahashi

2 . Matsuda

توسعه حرفه‌ای	۱. دوره آموزشی پسالایسنس: پس از فارغ التحصیلی از دوره تربیت معلم، دانشجویان می‌توانند در دوره آموزشی پسالایسنس شرکت کنند. در این دوره، مهارت‌های تدریسی و روش‌های آموزشی جدیدی آموزش داده می‌شود که به دانشجویان کمک می‌کند تا مهارت‌های خود را بهبود بخشند و با تغییرات و نوآوری‌های روز دنیا آشنا شوند. ۲. آموزش مستمر: دانشجویان با توجه به نیازهای خود و نیازهای دانشجویان خود، آموزش مستمری برای توسعه مهارت‌های خود دریافت می‌کنند. این آموزش‌ها شامل دوره‌های آموزشی و کارگاه‌های آموزشی مختلف می‌شود. ۳. مشاوره: در این مرحله، دانشجویان با مشاوران حرفه‌ای در زمینه تدریس و آموزش ملاقات می‌کنند و با آن‌ها درباره راه‌های بهبود مهارت‌های خود صحبت می‌کنند. این مشاوره‌ها به دانشجویان کمک می‌کند تا نیازهای خود را شناسایی کنند و بهبود مهارت‌های خود را با راهکارهای مناسب بهبود بخشند. ۴. مشارکت در پروژه‌ها و تحقیقات: دانشجویان می‌توانند با شرکت در پروژه‌های تحقیقاتی و توسعه‌ای مختلف، مهارت‌های خود را بهبود بخشند و با روش‌های جدید آشنا شوند (شیمیزو، ۲۰۱۸).
---------------	---

آلمان

به شکل کلی، دوره تربیت معلم در زمینه‌های تخصصی در آلمان بستگی به سطح تحصیلی و نوع تدریس دارد و مدت زمان آن برای تدریس در مدارس ابتدایی معمولاً برای مدت ۴ سال و برای تدریس در دبیرستان‌ها برای مدت ۳ تا ۴ سال است (مولر کالدوف، ۲۰۱۹).

جدول ۳: مؤلفه‌های روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان در آلمان

مؤلفه‌ها	مضامین
روش‌های آموزشی	روش آموزشی بر مبنای چهار محور اصلی توسعه داده شده است. این چهار محور شامل محور علمی، محور فنی، محور انسانی و محور توجه به محیط زیست است. ۱. محور علمی: در این محور، دانشجویان با مفاهیم و اصول علمی در زمینه تخصصی خود آشنا می‌شوند. این شامل مطالعه و بررسی کتاب‌ها، مقالات و منابع دیگر در زمینه تخصصی می‌باشد. همچنین، دانشجویان با روش‌های تحقیق و آزمایشی در زمینه تخصصی خود آشنا می‌شوند و با استفاده از آن‌ها، توانایی‌های خود را در حل مسائل و پیدا کردن راه‌حل‌های مناسب در زمینه تخصصی خود بهبود می‌بخشند. ۲. محور فنی: در این محور، دانشجویان با تکنولوژی‌ها و ابزارهای مورد نیاز در زمینه تخصصی خود آشنا می‌شوند. این شامل استفاده از نرم افزارهای مختلف، سخت‌افزارها و تجهیزات دیگر است. دانشجویان با یادگیری این ابزارها، مهارت‌های خود در زمینه تخصصی خود را بهبود می‌بخشند و در تدریس به دانش‌آموزان، از این ابزارها بهره می‌برند. ۳. محور انسانی: در این محور، دانشجویان با روش‌های ارتباطی مناسب با دانش‌آموزان و ارتباط با خانواده‌ها آشنا می‌شوند. همچنین، دانشجویان با توجه به شخصیت و ویژگی‌های فردی دانش‌آموزان، روش‌های تدریس مناسب را انتخاب می‌کنند. به علاوه، در این محور، توجه به ارزش‌های اجتماعی نیز مورد تاکید است. ۴. محور توجه به محیط زیست: در این محور، دانشجویان با توجه به تاثیر تدریس و آموزش بر محیط زیست، روش‌هایی را برای کاهش تاثیرات منفی تدریس و آموزش بر محیط زیست یاد می‌گیرند. همچنین، دانشجویان

¹ . Müller-Kalthoff

آموزش اصول بهداشت و ایمنی در کلاس درس و مدرسه، به حفظ سلامت و ایمنی دانش‌آموزان و کاهش خطرات مرتبط با تدریس و آموزش کمک می‌کنند (پرنزل و بهرمان، ۲۰۱۸).	
۱. ریاضیات: دانشجویان با روش‌های تدریس مفاهیم ریاضی و ارائه تمرین‌های مناسب به دانش‌آموزان آشنا می‌شوند. همچنین، دانشجویان با استفاده از ابزارهای مختلف، مانند نرم‌افزارهای ریاضی، توانایی‌های خود را در تدریس ریاضیات به دانش‌آموزان بهبود می‌بخشند. ۲. زبان انگلیسی: در زمینه تدریس زبان انگلیسی، دانشجویان با روش‌های تدریس مهارت‌های شنیداری، گفتاری، خواندن و نوشتن آشنا می‌شوند. همچنین، دانشجویان با استفاده از فنون مختلف، مانند بازی، تئاتر و موسیقی، به دانش‌آموزان، زبان انگلیسی را به صورت جذاب و دل‌نشین آموزش می‌دهند. ۳. علوم تجربی: در زمینه تدریس علوم تجربی، دانشجویان با روش‌های تدریس مفاهیم علمی، آزمایش‌های علمی و استفاده از تجهیزات مختلف آشنا می‌شوند. همچنین، دانشجویان با توجه به روابط میان مفاهیم، به دانش‌آموزان، علوم تجربی را به صورت منطقی و روان آموزش می‌دهند. ۴. فیزیک و شیمی: در زمینه تدریس فیزیک و شیمی، دانشجویان با روش‌های تدریس مفاهیم فیزیکی و شیمیایی، آزمایش‌های علمی و استفاده از تجهیزات مختلف آشنا می‌شوند. همچنین، دانشجویان با توجه به مثال‌های کاربردی، به دانش‌آموزان، فیزیک و شیمی را به صورت عملی و کاربردی آموزش می‌دهند (ریکوارتز و کریشنر، ۲۰۱۹).	مهارت‌های تدریس
۱. آموزش مداوم: دانشجویان پس از فارغ‌التحصیلی، می‌توانند با شرکت در دوره‌های آموزشی مداوم، به روزرسانی دانش و مهارت‌های خود در زمینه‌های تخصصی مختلف را انجام دهند. این دوره‌های آموزشی مداوم، شامل دوره‌های آموزشی کوتاه مدت، کارگاه‌های آموزشی و کنفرانس‌های علمی هستند. ۲. تجربه کاری: تجربه کاری در مدارس و مؤسسات آموزشی، به عنوان یکی از بهترین راه‌های توسعه حرفه‌ای در زمینه تدریس می‌تواند مفید باشد. با کسب تجربه کاری در مدارس و مؤسسات آموزشی، دانشجویان می‌توانند با چالش‌ها و مشکلات مواجه شوند و راه‌حل‌های مناسب را برای حل آن‌ها پیدا کنند. همچنین، تجربه کاری در مدارس و مؤسسات آموزشی، به دانشجویان کمک می‌کند تا با محیط‌های مختلف آموزشی آشنا شوند و توانایی برقراری ارتباط با دانش‌آموزان و همکاران را بهبود بخشند (کونینگ و بلومک، ۲۰۱۹).	توسعه حرفه‌ای

ایران

دوره تربیت معلم در زمینه‌های تخصصی در ایران چهارساله است. در این نظام، اقدامات مختلفی در دوره‌های تخصصی برای بهبود روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای معلمان صورت گرفته است. در ادامه به برخی از این اقدامات اشاره می‌شود:

1. Prenzel & Behrmann

2. Riquarts & Kirschner

3. König & Blömeke

جدول ۴: مؤلفه‌های روش‌های آموزشی، مهارت‌های تدریس و توسعه حرفه‌ای دانشجویان در ایران

مؤلفه‌ها	مضامین
روش‌های آموزشی	ترکیب روش‌های سنتی و نوین: استفاده از ترکیبی از روش‌های سنتی و نوین تدریس برای بهبود کیفیت آموزش. این ترکیب به معلمان کمک می‌کند تا بهترین روش‌ها را برای تدریس انتخاب کنند. پژوهش محور بودن: تشویق معلمان به انجام تحقیقات و پروژه‌های عملی برای بهبود روش‌های تدریس. این رویکرد به معلمان کمک می‌کند تا با استفاده از پژوهش‌های علمی، روش‌های تدریس خود را بهبود بخشند. کارگاه‌های آموزشی: برگزاری کارگاه‌های تخصصی برای توسعه مهارت‌های تدریس و آشنایی با روش‌های جدید تدریس. این کارگاه‌ها به دانشجویان معلم کمک می‌کنند تا مهارت‌های عملی خود را بهبود بخشند (پاسالاری و همکاران، ۱۴۰۱).
مهارت‌های تدریس	در دوره‌های تخصصی آموزش معلمان در ایران، دانشجویان نظام‌های تربیت معلم با مهارت‌های تدریسی متنوعی آشنا می‌شوند. این مهارت‌ها به آن‌ها کمک می‌کنند تا بهترین روش‌ها را در تدریس انتخاب کنند. برخی از این مهارت‌ها عبارت‌اند از: ۱- کارورزی و تجربه عملی: تأکید بر کارورزی و تجربه عملی در محیط‌های واقعی تدریس. دانشجویان معلم در مدارس به تدریس و مدیریت کلاس می‌پردازند تا مهارت‌های تدریس خود را تقویت کنند (همان). ۲- توسعه مهارت‌های ارتباطی: تأکید بر توسعه مهارت‌های ارتباطی و اجتماعی معلمان، که برای مدیریت کلاس و تعامل با دانش‌آموزان بسیار مهم است. ۳- آموزش‌های ضمن خدمت: برگزاری دوره‌های آموزشی ضمن خدمت برای معلمان به منظور بهبود دانش‌ها و مهارت‌ها (برنامه درسی دوره کارشناسی دانشگاه فرهنگیان، ۱۴۰۲).
توسعه حرفه‌ای	موضوع توسعه حرفه‌ای دانشجویان نظام‌های تربیت معلم در دوره‌های تخصصی در ایران بسیار مهم است. در این دوره‌ها، دانشجویان با مباحث متنوعی آشنا می‌شوند که به توانمندی‌های حرفه‌ای آن‌ها کمک می‌کند. البته، این موارد ممکن است با توجه به نیازها و تغییرات زمانی تغییر کنند. به برخی از برنامه‌ها و موارد مهم در این زمینه اشاره می‌کنم: ۱- توسعه حرفه‌ای مداوم: تأکید بر آموزش‌های مداوم و به‌روز رسانی مهارت‌ها. این آموزش‌ها به معلمان کمک می‌کند تا با تغییرات و نوآوری‌های آموزشی همگام شوند. ۲- پژوهش و تحقیق: تشویق معلمان به انجام پژوهش‌های آموزشی و شرکت در پروژه‌های تحقیقاتی. این رویکرد به معلمان کمک می‌کند تا با استفاده از پژوهش‌های علمی، روش‌های تدریس خود را بهبود بخشند. ۳- کارگاه‌های تخصصی: برگزاری کارگاه‌های تخصصی برای توسعه مهارت‌های تدریس و آشنایی با روش‌های جدید تدریس (همان).

جدول ۵: تفاوت نظام‌های تربیت معلم در دوره‌های تخصصی در ایران، فنلاند، ژاپن و آلمان

مؤلفه‌ها	تفاوت‌ها
روش‌های آموزشی	ایران: تمرکز بر یادگیری مشارکتی و حل مسئله، دوره‌های آموزشی کوتاه‌تر (حدود ۳ سال)، تمرکز بر مهارت‌های عملی و کاربردی، گزینش بر اساس انگیزه و مصاحبه. فنلاند: تمرکز بر یادگیری مشارکتی و حل مسئله، دوره‌های آموزشی کوتاه‌تر (حدود ۳ سال)، تمرکز بر مهارت‌های عملی و کاربردی، گزینش بر اساس انگیزه و مصاحبه. ژاپن: تمرکز بر آموزش‌های سنتی و مربیگری، دوره‌های آموزشی طولانی (حدود ۴ سال)، اهمیت به فرهنگ و ارزش‌های ژاپنی، تمرکز بر همکاری و کار گروهی. آلمان: تمرکز بر یادگیری مبتنی بر عمل و کارآموزی، دوره‌های آموزشی طولانی (حدود ۴ تا ۵ سال) تمرکز بر تئوری و پژوهش.
مهارت‌های تدریس	ایران: - کارروزی: دانشجویان معلم در محیط‌های واقعی تدریس می‌کنند. - کارگاه‌های آموزشی: شامل کارگاه‌های عملی و پروژه‌های تحقیقاتی است. فنلاند: تمرکز بر یادگیری مشارکتی و فعال، استفاده از فناوری‌های آموزشی نوین، تأکید بر خلاقیت و نوآوری در تدریس، احترام به استقلال و آزادی عمل معلمان در کلاس درس. ژاپن: تمرکز بر همکاری و کار گروهی، استفاده از روش‌های تدریس مبتنی بر بحث و گفتگو، تأکید بر احترام به فرهنگ و سنت‌ها، اهمیت به پرورش مهارت‌های ارتباطی و اجتماعی. آلمان: تمرکز بر تسلط عمیق بر محتوای دروس تخصصی، استفاده از روش‌های تدریس متنوع و خلاق، تأکید بر پرورش تفکر انتقادی و حل مسئله در دانشجو معلمان، اهمیت به کارروزی و تجربه عملی در کلاس درس.
توسعه حرفه‌ای	فنلاند: در فنلاند، آموزش معلمان به عنوان یک حرفه محترم و مهم تلقی می‌شود. دوره‌های تخصصی آموزش معلمان در فنلاند به توسعه مهارت‌های تدریس، توانمندی‌های ارتباطی، و توجه به نیازهای دانش‌آموزان می‌پردازد. ژاپن: در ژاپن نیز، آموزش معلمان به عنوان یک مسئولیت مهم در جامعه تلقی می‌شود. دوره‌های تخصصی آموزش معلمان در ژاپن به توسعه مهارت‌های تدریس، مدیریت کلاس، و توانمندی‌های اجتماعی می‌پردازد.

آلمان: در آلمان، آموزش معلمان به توسعه مهارت‌های تدریس، توانمندی‌های ارتباطی، و توجه به نیازهای دانش‌آموزان می‌پردازد. آموزش معلمان در آلمان به شیوه‌های مختلفی انجام می‌شود، از جمله کارگاه‌ها و تمرین‌های عملی. ایران: تأکید بر تجربه‌های عملی و کارورزی در مدارس و برگزاری کارگاه‌های تخصصی برای توسعه مهارت‌های تدریس و نیز تشویق معلمان به انجام پژوهش‌های آموزشی.	
---	--

جدول ۶: شباهت نظام‌های تربیت معلم در دوره‌های تخصصی در ایران، فنلاند، ژاپن و آلمان

مؤلفه‌ها	شباهت‌ها
روش‌های آموزشی	در هر چهار کشور تأکید بر استفاده از روش‌های یادگیری فعال و مشارکتی وجود دارد. این روش‌ها به دانشجویان معلم کمک می‌کنند تا به صورت عملی و تعاملی مهارت‌های تدریس خود را تقویت کنند.
مهارت‌های تدریس	در هر چهار کشور تأکید بر توسعه مهارت‌های تدریس و توانمندی‌های ارتباطی معلمان وجود دارد. این مهارت‌ها شامل مدیریت کلاس، روش‌های تدریس نوین و توانمندی‌های اجتماعی است.
توسعه حرفه‌ای	در هر چهار کشور تأکید بر توسعه مهارت‌های تدریس و توانمندی‌های ارتباطی معلمان وجود دارد. این مهارت‌ها شامل مدیریت کلاس، روش‌های تدریس نوین و توانمندی‌های اجتماعی است.

بحث و نتیجه‌گیری

با توجه به بررسی تطبیقی نظام‌های تربیت معلم در چهار کشور فنلاند، ژاپن، آلمان و ایران، می‌توان دریافت که هر یک از این کشورها بر اساس شرایط فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی خود الگوهای متفاوتی برای آموزش معلمان و توسعه حرفه‌ای آنان ارائه کرده‌اند. در نگاه نخست، شباهت‌ها و تفاوت‌ها آشکار است، اما اهمیت پژوهش تطبیقی تنها در ذکر این موارد خلاصه نمی‌شود بلکه باید تحلیل کرد که این شباهت‌ها و تفاوت‌ها چه پیامدی برای بهبود نظام تربیت معلم ایران دارد و کدام یک قابلیت بومی‌سازی در کشور ما را دارند.

۱- فنلاند: موفقیت این کشور در تربیت معلم، بیش از هر چیز به دلیل تأکید بر پژوهش‌محوری، آموزش تفکر انتقادی و اعتماد گسترده به معلمان است. قضاوت تطبیقی نشان می‌دهد که این سه عامل در ایران کم‌رنگ است. بنابراین، الگوبرداری از فنلاند بدون تغییر ساختارهای ارزشیابی و ارتقای جایگاه حرفه‌ای معلم امکان‌پذیر نیست.

۲- ژاپن: محوریت کار گروهی و بازخورد مداوم از ویژگی‌های مهم این نظام است. این رویکرد نشان می‌دهد که توسعه حرفه‌ای معلمان تنها از طریق دوره‌های رسمی ممکن نیست بلکه نیازمند فرهنگ یادگیری جمعی است. مقایسه تطبیقی نشان می‌دهد که در ایران چنین فرهنگ حرفه‌ای ضعیف است و تقویت آن نیازمند اصلاح ساختار سازمانی مدارس و ایجاد فرصت‌های مشارکت واقعی میان معلمان است.

۳- آلمان: انعطاف‌پذیری در انتخاب دوره‌ها و توجه به مهارت‌های مدیریتی و فردی معلمان، این کشور را متمایز کرده است. در ایران توسعه حرفه‌ای بیشتر به شکل متمرکز و دستوری اجرا می‌شود که در نتیجه انگیزه معلمان کاهش می‌یابد. از این مقایسه می‌توان نتیجه گرفت که ایجاد فرصت‌های انتخابی و توجه به نیازهای فردی معلمان در ایران ضروری است.

۴-ایران: نظام تربیت معلم در ایران با وجود تلاش‌ها، همچنان با مشکلاتی همچون تمرکزگرایی، ضعف در ارتباط دانشگاه و مدرسه و کم‌توجهی به یادگیری مبتنی بر پژوهش مواجه است. قضاوت تطبیقی نشان می‌دهد که ایران بیشتر بر کمیت (تأمین معلم) تأکید دارد تا کیفیت (توسعه حرفه‌ای و مهارت‌های نوین تدریس).

از این مطالعه تطبیقی می‌توان نتیجه گرفت که فنلاند الگوی موفق در پژوهش‌محوری و اعتماد به معلمان است. ژاپن در ایجاد فرهنگ حرفه‌ای مشارکتی پیشرو است. آلمان در توجه به تنوع نیازهای فردی و مهارت‌های مدیریتی برجسته است. ایران در زمینه بومی‌سازی این تجارب نیازمند تغییرات ساختاری و فرهنگی است. بنابراین، توصیه می‌شود نظام تربیت معلم ایران ضمن حفظ ارزش‌های فرهنگی خود، سه اصلاح کلیدی را در دستور کار قرار دهد:

- ۱- ارتقای جایگاه حرفه‌ای معلم و اعتماد نهادی به او (مانند فنلاند).
- ۲- تقویت فرهنگ بازخورد و یادگیری جمعی در میان معلمان (مانند ژاپن).
- ۳- فراهم کردن مسیرهای متنوع و انعطاف‌پذیر برای توسعه حرفه‌ای (مانند آلمان).

در نهایت، پژوهش حاضر نشان می‌دهد که تطبیق صرف شباهت‌ها و تفاوت‌ها کافی نیست، بلکه باید با قضاوت تطبیقی و تحلیل انتقادی، مسیرهای عملی و متناسب با شرایط ایران شناسایی شود تا تربیت معلم بتواند به‌طور مؤثر کیفیت آموزش و پرورش را ارتقا دهد.

منابع

Bray, M., & Thomas, R. M. (1995). Levels of comparison in educational studies: Different insights from different literatures and the value of multilevel analyses. *Harvard Educational Review*, 65(3), 472–490. <https://doi.org/10.17763/haer.65.3.7u3v8r2k6g1v7r2h>.

Darling-Hammond, L. (2017). Teacher education around the world: What can we learn from international practice? *European Journal of Teacher Education*, 40(3), 291-309.

European Commission/EACEA/Eurydice. (2018). *The Teaching Profession in Europe: Practices, Perceptions, and Policies*. Publications Office of the European Union.

Kang, M. (2021). Developing pre-service teachers' competencies for teaching diverse learners in South Korea. *Asia Pacific Journal of Education*, 41(1), 21-36. doi: 10.1080/02188791.2021.1872485.

Kansanen, P., & Tirri, K. (2016). Teacher education in Finland: A model of integrative teacher education. *Journal of Education for Teaching*, 42(5), 585-596. doi: 10.1080/02607476.2016.1238149.

Kansanen, P., & Tirri, K. (2018). Teacher education in Finland: current models and new developments. *European Journal of Teacher Education*, 41(2), 147-162. doi: 10.1080/02619768.2017.1418144

Klieme, E., & Neubrand, M. (2010). Teacher education and development in Germany: An overview. *European Journal of Teacher Education*, 33(1), 5-23. doi: 10.1080/02619760903432586.

Kobayashi, K. (2017). Teacher education in Japan: A historical overview. In T. Fujita, Y. Ryan, & J. E. McDougall (Eds.), *Teacher education in Japan: A voice of experience* (pp. 3-16). Singapore: Springer. doi: 10.1007/978-981-10-4753-4_1.

Pasalari, H. Azizi, N. Gholami, Kh. (2022). A comparative study of educational approaches and in-service training in the teacher training systems of Iran, Finland, England and Japan. *Journal of Research in Teacher Training*, 35-64.

Kupari, P. (2019). Teacher Education in Finland: Current Models and New Developments. *European Journal of Teacher Education*, 42(4), 433-447. doi: 10.1080/02619768.2019.1617021.

Manninen, J., & Krokfors, L. (2017). Teacher education in Finland: current models and upcoming reforms. *European Journal of Teacher Education*, 40(4), 414-427. doi: 10.1080/02619768.2017.1341668.

Matsuda, A. (2019). Teacher education in Japan: Recent trends and future directions. *Educational Research for Policy and Practice*, 18(1), 1-17. doi: 10.1007/s10671-018-9247-1.

Müller-Kalthoff, H. (2019). Teacher education in Germany: Structure, challenges, and future directions. *European Journal of Teacher Education*, 42(4), 533-548. doi: 10.1080/02619768.2019.1633788.

Natal, G. (2014). *Lesson planning: Concepts, methods, and resources*. New York, NY: Routledge.

oeis, A. (2019). The Benefits of Specialized Teacher Training in Improving Education Quality. *Journal of Education and Practice*, 10(22), 96-104.

Organization for Economic Co-operation and Development (OECD). (2020). *Teachers and School Leaders as Lifelong Learners*. OECD Publishing.

Poplar, T. S. (2019). A survey of teacher education systems around the world. In J. H. Ballantine Jr. (Ed.), *The international guide to education systems* (pp. 131-144). Rowman & Littlefield.

Prenzel, M., & Behrmann, L. (2018). The professional development of teachers in Germany: An overview of current structures and future challenges. *European Journal of Teacher Education*, 41(2), 133-148. doi: 10.1080/02619768.2018.1443556.

Riquarts, K., & Kirschner, P. A. (2019). Preparing pre-service teachers to teach science: A review of instructional methods. *European Journal of Teacher Education*, 42(4), 549-566. doi: 10.1080/02619768.2019.1625073.

Sahlberg, P. (2018). *Finnish lessons 2.0: What can the world learn from educational change in Finland?*. New York, NY: Teachers College Press.

Sarinen, A., & Sukiainen, M. (2018). Teacher education in Finland: Current trends and future directions. *Journal of Education for Teaching*, 44(5), 573–586. <https://doi.org/10.1080/02607476.2018.1516359>.

Sarsarabi, Sh. S. (2019). A study of the teacher training system in Finland with emphasis on the Vocational Teacher Training University of Jamak. *Journal of Progress in Educational Sciences and Counseling Education*. Volume 6, No. 61, 12-42.

Shimizu, A. (2019). Teacher Education in Japan: Current Situation and Future Directions. *The Asia-Pacific Education Researcher*, 28(5), 385-395.

Shimizu, H. (2018). Professional development of Japanese teachers: Current status and future directions. *Journal of Education for Teaching*, 44(1), 63-75. doi: 10.1080/02607476.2018.1411347.

Shimizu, H. (2019). Current status and issues of teacher education in Japan. *Asia Pacific Education Review*, 20(4), 561-568. doi: 10.1007/s12564-019-09625-5.

Shimizu, Y. (2019). Teacher education reform and challenges in Japan. *Asia-Pacific Journal of Teacher Education*, 47(2), 178–192. <https://doi.org/10.1080/1359866X.2018.1542660>

Takahashi, S. (2018). Teacher education in Japan: A review of recent research. *Journal of Teacher Education for Sustainability*, 20(2), 5-20. doi: 10.2478/jtes-2018-0012.

Tanaka, K. (2017). Evaluating teacher education programs in Japan: Current practices and future challenges. *Journal of Teacher Education for Sustainability*, 19(2), 17-30. doi: 10.1515/jtes-2017-0013.

UNESCO. (2017). *Global education monitoring report 2017/18: Accountability in education—Meeting our commitments*. UNESCO Publishing.

UNESCO. (2017). *Teaching and Learning: Achieving Quality for All*. Global Education Monitoring Report, UNESCO.

UNESCO. (2018). *Teacher Professional Development: An International Review of the Literature*. UNESCO.

UNESCO. (2018). *Teachers and educational quality: Monitoring global progress*. UNESCO Institute for Statistics.